

Het prinselijk
ouderpaar op
bezoek in een
Duitsch zie-
kenhuis.

ONZE PRINSES

Noem ons, Nederlanders, het jaartal 1937, en van de tien zullen er zeker negen zeggen: „Toen trouwde onze Prinses.” En tenzij, wat God verhoede, ernstige rampen de heugenis aan dit blijde feit op den achtergrond dringen, zal het nog jaren *de* gebeurtenis blijven van het voorbijgegane jaar.

„Onze Prinses.” Zelden hoort men iemand praten over „Prinses Juliana.” Dat is te officieel. Het is „de” Prinses of „onze” Prinses. Ze behoort aan ons allen.

Ook hier deden de jaren, de eeuwen, hun werk. Zeer zeker, ook zijzelf won het hart van haar volk door haar liefvalligheid. Doch als we goed nadenken, zien we haar nooit alléén, maar als één van de lange rij vorsten en vorstinnen, wier leven nauw was verweven met het bestaan van ons volk. Een geslacht, dat vorsten heeft voortgebracht, die konden heerschen omdat zij wisten te dienen. Omdat zij zich gaven aan het volk, waarvan zij de gebieders waren.

Tegen dezen achtergrond zien we ook het blijde gebeuren, dat een nieuwe loot ontsprong aan den stamboom der Oranjes. We hebben gebeden voor de Prinses; we hebben gebedd voor haar geluk, toen het noodlottig ongeval den Prins trof; we danken met haar en voor haar, nu ze een blijde Moeder mocht worden — en we deden en doen dit alles, omdat we haarzelf liefhebben. Omdat in elk menschenhart de geboorte van zulk een klein kind een teere snaar doet trillen. Omdat we zoo dankbaar zijn dat onze geliefde en geëerbiedigde Koningin, na heel donkere jaren, nu de vreugde mag smaken grootmoeder te zijn. Doch met dit alles is onze dankbaarheid en onze vreugde nog niet ten volle gekarakteriseerd.

Misschien is zelfs de kern ervan nog niet aangeroerd. We zijn dankbaar, omdat *onze* Prinses moeder werd; we zijn verheugd, omdat het kindje, dat geboren werd, *ons* Prinsesje is. Door Gods genade mogen we hopen, dat Nederland en Oranje nog tot in een verre toekomst één zullen blijven, want Hijzelf gaf nieuwen bloei. En omdat we ons Nederland niet kunnen denken zonder Oranje, daarom juichen en jubelen we. Daarom danken we.

Dit laatste het eerst en het meest.

Want het is niet enkel een band tusschen Nederland en Oranje.

Het is een *drie*-voudig snoer: God, Nederland en Oranje. Het is voor hen, die dit belijden, niet maar een heel gewone, schoon altijd weer blijde gebeurtenis: dat een jonge vrouw moeder wordt. Zij zien hier iets anders. Iets, dat ver boven het natuurgebeuren uitgaat. God heeft Zijn zegen nog niet onttrokken aan ons volk, al onttrok, helaas, een gedeelte van dat volk zich aan Hem. Hij is het, Die ons deze nieuwe verwachting voor ons volksleven geeft.

En daarom danken we niet alleen, maar bidden we ook. Voor onze Prinses, dat God haar verder nabij zij, en haar de vreugde schenke, haar kindje voorspoedig te zien opgroeien.

Voor den Prins, dat hij gesterkt moge worden en de liefde, die hij won van zijn komst in ons land af, in steeds ruimer mate zijn deel moge zijn.

Doch vooral ook voor het jonge kindje, *ons* Prinsesje, dat het moge treden in het voetspoor van zoovele Oranjes, die zich de publieke belijdenis van hun afhankelijkheid van God niet schaamden.

J. M. W.-W.

Foto Ziegler

GELUKKIGE OUDERS